

springbooks

แค่ใช้ชีวิตธรรมดาในแต่ละวัน นั้นก็คือความกล้าหาญแล้ว

용기의 맛 : 아무렇지 않을 준비가 되었어

ลูน่า

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

การอ่านดีจากรากหญ้าสู่ฟ้า

จดหมายจากบรรณาธิการ

ฉบับภาษาเกาหลี

ความจริงครั้งแรกตอนได้ยินชื่อ 'รสชาติของความกล้า' ฉันไม่ได้เข้าใจความหมายในทันที เพราะในหัวของฉัน คำว่า 'รสชาติ' กับ 'ความกล้า' ไม่ใช่คำศัพท์ที่ดูไปด้วยกันได้เท่าไรนัก ทำไมถึงต้องเป็นความกล้าล่ะ ฉันลองจินตนาการเพิ่มเติมเพียงลำพัง

แต่ในวันที่ต้นฉบับมาถึง ฉันอ่านรวดเดียวจบแล้วก็เข้าใจได้ทันที ผู้ที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านคงจะรู้สึกเช่นเดียวกับฉันในตอนทีปิดหน้าสุดท้ายดูเหมือนเราจะลืมนั่นชั่วขณะว่า “แค่การใช้ชีวิตธรรมดา ๆ ก็เต็มไปด้วยความกล้าหาญแล้ว” เหมือนกับคำพูดของนักเขียน อีกทั้งยังลืมนั่นว่า ความกลัวและความซับซ้อนวุ่นวายที่ชวนให้นึกสงสัยว่าเราเคยใช้ชีวิตโดยไม่ต้องพยายามบ้างไหม นั่นละ คือชีวิตของเรา

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องราวของเด็กคนหนึ่งที่ผ่านมาวิกฤตน้อยใหญ่มาตั้งแต่อยู่ในท้องแม่และครอบครัวของเธอ เป็นทั้งไดอะรี่อันตรงไปตรงมาและคำสารภาพ

ลับ ๆ ของแม่ที่อยู่ข้างลูก การใช้เวลาหลายปีที่ผ่านมา เพื่อเรียบเรียงหนังสือเล่มหนึ่งออกมาด้วยจิตใจสงบนิ่ง คงต้องใช้ความกล้าอย่างใหญ่หลวงแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้น นี่ก็ไม่ใช่บันทึกการต่อสู้ฝ่าฟันอย่างหนักหน่วง คิดเสียว่าเป็นบันทึกของแต่ละวันอันแสนธรรมดาและเปี่ยมคุณค่า ซึ่งผู้เขียนแสดงความกล้าที่ละนิดและเขียนขึ้นมาแล้วกันนะคะ

แม้ในช่วงเวลาแห่งความสิ้นหวัง เราก็ยัง 'กิน' พุดให้ถูกคือเรา 'ต้องกิน' บางครั้งความจริงข้อนี้ก็ชวนให้ลำบากใจ แต่หากจะจุดดอกไม้ไฟแห่งความกล้าหาญ ย่อมต้องการเชื้อเพลิง

ในชีวิตของพวกเราต่างมีอุปสรรคที่ไม่ต้องการ อยู่ตามจุดต่าง ๆ แม้จะโชคดีหลบหลีกได้ก็ยังมีพลาด เหยียบหรือล้มคะมำหลายต่อหลายครั้งอยู่ดี ทุกครั้งที่เป็นเช่นนั้น ฉันคิดว่าการเงี่ยหูฟังเสียงที่แว่วมาจาก ภายในตัวเอง ที่ไม่ใช่ในฐานะ 'แม่' หรือ 'ลูกสาว' แล้ว รับมืออย่างตรงไปตรงมานั้น คือความกล้าหาญอย่าง

แท้จริง กาแฟหนึ่งแก้วที่อยู่ในมือตอนนั้น ขนมปัง
หนึ่งชิ้นที่คาบเอาไว้หลังจากกลั๊กลีนน้ำตา หรือแม้แต่
ข้าวยาอาโวคาโดเมนโทโกะที่ตักขึ้นมากินไม่ได้แม้แต่
คำเดียว... ทั้งหมดนั้นคือ 'รสชาติของชีวิต' ที่เข้มข้น
ไม่ใช่หรือ

ฉันได้รู้ว่า สูดหายใจแล้ว เด็กล้นเติบโตขึ้น
ด้วยการกินความกล้าหาญของคนที่เลี้ยงดูเขา แน่แน่นอน
ว่าพวกเราย่อมเคยผ่านช่วงเวลาอย่างนั้นมาเช่นกัน
เมื่อส่วนผสมของ 'รสชาติ' บวก 'ความกล้า' ที่ก่อนหน้านี้
สมองของฉันไม่เข้าใจเคลื่อนลงมาที่หน้าอก ก็จะกลายเป็น
เป็น 'รสชาติ' คุณ 'ความกล้า' ในที่สุด

บรรณาธิการคิมจิฮยง

คำนำสำนักพิมพ์

หากจินตนาการถึง 'รสชาติของความกล้าหาญ'
คิดว่ารสชาติจะออกมาเป็นแบบไหนนะ
ครั้งแรกที่เห็นคำนี้ก็ชวนให้นึกถึงความเข้มข้น
ความทึ่มเท หรือความแข็งแกร่งดั่งหินผาในการเอาชนะ
ทุกปัญหาและอุปสรรคได้ แต่ในความเป็นจริง แม้จะ
เป็นสิ่งที่ชีวิตเล็กๆ ที่เปราะบางอย่างมดงานก็ยอมได้
รู้จักกับรสชาติของความกล้าหาญเช่นกัน

หนังสือเล่มนี้ถือเป็นเรื่องที่จัดอยู่ในเซต
ที่ผู้เขียนเล่าผ่านประสบการณ์อันเชื่อมโยงกับอาหาร
ซึ่งจะพาเราไปรู้จักกับ 'รสชาติของความกล้าหาญ' ที่
ไม่ได้อยู่ในเมนูอาหารเสียทีเดียว แต่อยู่ในชีวิตแสน
ธรรมดาที่เราทุกคนล้วนเคยลิ้มลอง

ประสบการณ์ชีวิตและเรื่องราวต่าง ๆ ของผู้เขียน
ทั้งในฐานะของคนเป็นแม่ และในฐานะของคนเป็นลูก
ที่ถ่ายทอดออกมา นั้นอาจช่วยให้เราได้เห็น 'ความพิเศษ'
จาก 'ความธรรมดา' มากขึ้น ช่วยให้เรามองเห็นคุณค่า
ของชีวิตที่แสนธรรมดา เหตุการณ์แสนธรรมดา และ
คนธรรมดา ๆ ที่อยู่เคียงข้างเรานับตั้งแต่วินาทีแรกที่
หายใจ

ไม่มีข้อกังขาใดกับสิ่งที่หนังสือเล่มนี้บอกไว้ว่า
แค่ใช้ชีวิตธรรมดาในแต่ละวัน นั่นก็คือความกล้าหาญ
แล้ว

ฉะนั้นจึงชื่นชมและภูมิใจกับทุกช่วงเวลาของ
ตัวเรา แม้จะเป็นวินาทีที่ผ่านไปอย่างยากเย็นก็ตาม

spr'ngbooks

สารบัญ

บทนำ ตอนนั้นฉันยังไม่รู้	2
วิถีชีวิตของผู้ที่อาศัยประสบการณ์	8
ผู้ควบคุมชีวิต	14
เวลาู้ทุกอย่างอยู่แล้ว	20
หลุมพรางที่ชื่อว่าเชิงเปรียบเทียบ	30
ก็แค่เป็นอนงั้นเอง	36
ไหลไปอย่างซับซ้อนและเป็นธรรมชาติ	40
ต่อให้ในความเป็นจริง	
อาจเป็นเรื่องไม่มีความหมายก็ตาม	46
ยังไม่สิ้นสุดจนกว่าจะถึงตอนจบ	54
บางครั้งฉันก็กลัวตัวเอง	60
ของขวัญที่ชื่อว่าความทุกข์ยาก	68
ไม่มีความมืดที่มีดสนิทเพียงอย่างเดียว	76
ของขวัญวันบุพการี	82
คาดหวังจากลูก	88

ตัวเลือกที่ดีที่สุดที่ทำได้ 96

ความกล้าที่ไม่ได้แสดงออกไป

จนถึงตอนสุดท้าย 102

พ่อของโฮซูที่ทำอาหาร 108

ลืมความกังวลทั้งหมดไปเสีย 116

ความแตกต่างของมุมมอง 122

เธอทนได้อย่างไร 130

ถ้าอยากมีชีวิตก็หนีไป 136

ถึงอย่างนั้นก็เถอะ 140

กล้าที่จะไม่รู้สักอะไรแล้ว 148

ในที่สุดก็เข้าใจได้สักที 154

ระหว่างลูนากับแม่โฮซู 162

บทส่งท้าย กินอิมแล้วค่ะ 170

เกี่ยวกับผู้เขียน 174

ကလေးဂျာနယ်

บทนำ

ตอนนั้นฉันยังไม่รู้

แม้ว่าตอนนี้จะยังเรียกตัวเองว่าเป็นคนที่สุขภาพดีไม่ได้ แต่สมัยที่ยังเป็นเด็ก ฉันเคยร่างกายอ่อนแอมาก พอถึงช่วงเปลี่ยนฤดูกาลที่แฉะเวียนมาสองครั้งต่อปีในฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง ฉันต้องกินยาแผนโบราณเป็นห่อ ๆ (อันที่จริงคือแม่ให้กินมากกว่าจะกินเอง) ฉันเคยแอบเอายาไปเททิ้งในชักโครกอยู่บ่อยครั้ง หรือไม่ก็เทใส่ปากน้องชาย เมื่อโตขึ้น ช่วงอายุในวัยยี่สิบปีของฉันเต็มไปด้วยคำคืนที่ไม่เคยหลับไหลและการสังสรรค์ที่ไม่หยุดหย่อน แล้วก็เป็นอย่างที่คิด พอล่วงเข้าสู่วัยสามสิบ พลั้งที่ เคยมีล้นเหลือก็เหือดหายไปหมด ฉันใช้ชีวิตในแต่ละวันไปกับการตระหนักรู้ถึงข้อจำกัดทางสมรรถภาพร่างกายที่ถดถอยลงกว่าเดิม

หากให้ชุดความทรงจำในวัยเด็กที่เติบโตมาพร้อมกับการคิดว่า ‘ผู้ป่วย’ ก็จะเป็นภาพต่อเนื่องอันเลื่อนรางซึ่งเป็นตอนกำลังเล่นวิ่งไล่จับ หลังจากวิ่งได้

พักหนึ่ง ฉันก็แอบไปยื่นหลบอยู่หลังกำแพงแล้วพ่น
สเปรย์ใส่ปาก หรือหากวิ่งรอบสนามในช่วงโมงพลศึกษา
ก็ต้องพ่นสเปรย์ทุกครั้งหลังจากวิ่งครบหนึ่งรอบ

โรคที่คอยทรมานใจฉันคือโรคหอบหืด ประเภท
ภูมิแพ้ในเด็ก แคว้นนี้เดี๋ยวก็หอบจนแทบหายใจไม่ทัน
แล้ว ไม่มีทางเลยที่ขาของเด็กแบบนั้นจะมีแรงวิ่งต่อ
ด้วยเหตุนี้ขาของฉันจึงขาวและเนียนอยู่เสมอ สมัย
อาศัยอยู่แถบอเมริกาใต้ ฉันไปเรียนว่ายน้ำทุกวัน
เพื่อให้ปอดขยายใหญ่ขึ้น เมื่อว่ายน้ำจากฝั่งหนึ่งไป
ถึงอีกฝั่งของสระจะเห็นแม่ยื่นถือสเปรย์พ่นรอบ ฉัน
พกขวดสเปรย์เล็ก ๆ ติดตัวไปไหนมาไหนด้วยตลอด
จนกระทั่งขึ้นชั้นมัธยม ประหนึ่งว่ามันเป็นมิดพิคสี่เงิน
สำหรับป้องกันตัว หากหายใจติดขัดแม้เพียงเล็กน้อย
ฉันก็จะฉีดยิ่งที่ขมและเย็นเข้าปากแล้วกลืนลงไป
จากนั้นอาการก็จะดีขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครดูออก
ว่าฉันเป็นผู้ป่วยโรคหอบหืด

ไม่รู้ว่โรคหอบหืดในเด็กพบเจอเฉพาะวัย 'เด็ก'
เหมือนชื่อของมันหรือเปล่า แต่หลังเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น
ร่องรอยของโรคก็ค่อย ๆ เลือนหายไปทีละน้อย สมัย
เป็นนักเรียนชั้นมัธยมต้น ฉันซັกไม่แน่ใจว่าตัวเองยัง
เป็นโรคหอบหืดอยู่อีกไหม แต่ตอนไปเข้าค่าย อาจารย์
ผู้สอนน่ากลัวมาก ความทรงจำตอนทำได้แค่จ้องมอง
ความเจ็บปวดของเพื่อน ๆ ที่ถูกเรียกไปทำโทษพร้อมกัน
เป็นหมู่คณะจากด้านหลังหนึ่งก้าว เพราะอาจารย์บอก

ให้คนที่ไม่สบายถอยออกไปยังคงชัดเจน ฉันตอนอายุสิบสี่เป็นคนขี้ขลาดหรือเปล่า หรือเป็นคนที่มีสิทธิ์ทำอย่างนั้นได้ ตอนนี้ฉันอายุขึ้นเลขสี่แล้ว แต่ก็ยังไม่รู้คำตอบอยู่ดี

ตั้งแต่อายุสิบสี่ไม่กี่สัปดาห์เป็นต้นมา ฉันไม่ต้องใช้สเปรย์พ่นอีกต่อไป จึงเที่ยวกระโดดโลดเต้นไปทั่วราวกับจะชดเชยความเสียหายในอดีต สมัยมัธยมปลายฉันสมัครเข้าชมรมวอลเลย์บอล พอเข้ามหาวิทยาลัยก็เป็นพิตเซอร์ในทีมคิกบอลและเชียร์ลีดเดอร์ด้วย ฉันเต้นอยู่ในคลับทั้งคืน ตอนกลางวันก็เต้น ฉันเอาชนะฝุ่นและขนแมวที่เป็นต้นเหตุของภูมิแพ้ได้ แกรมยังเลี้ยงแมวอีกตั้งสองตัว

แต่ตัวฉันในวัยเด็กป่วยบ่อยมาก แค่อันตรายก็เวียนหัวจนต้องเปิดหน้าต่างแม่ในกลางฤดูหนาว ไม่ว่าจะสภาพแวดล้อมจะดีหรือร้าย แต่มีความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยฉันก็ป่วยแล้ว เวลาไปบ้านของย่าที่ชนบทซึ่งอากาศดี ฉันจะหายใจพี๊ดฟาดทั้งคืนจนนอนไม่หลับ พอกลับมาโซลก็ต้องตรงไปโรงพยาบาลแล้วเข้ารักษาตัวทันทีอยู่เป็นประจำ ความรู้สึกตอนไข้ไม่ลดลงจนต้องหนีบถุงใส่น้ำแข็งไว้ตรงรักแร้ทั้งสองข้างจนหนาวสั่น ยังคงแจ่มชัด พอบอกว่าหนาว แม่จะห่มผ้าที่ทำให้ความรู้สึกตอนนั้นอบอุ่นมากเหลือเกิน สมัยเรียนชั้นประถม ในบรรดาเรื่องที่ได้ยินจากเพื่อนๆ มีอยู่สองเรื่อง

ที่ทำให้ฉันประหลาดใจ อย่างแรกคือเรื่องที่ว่าพวกเขาไม่มี พาสปอร์ต (ฉันจำเป็นต้องขึ้นเครื่องบินครั้งแรกตอน ป.สอง ซึ่งจุดประสงค์ไม่ใช่การท่องเที่ยว) กับเรื่องที่ว่าพวกเขาไม่เคยเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลเลย ไม่เคยใส่ชุดคนไข้อย่างนั้นหรือ ไม่เคยนอนค้างที่โรงพยาบาลอย่างนั้นหรือ ไม่เคยหลังมือข้าเพราะโดนเข็มแทงอย่างนั้นหรือ

พร้อมกับแม่เล่าให้ฟังบ่อยจนหูชาว่าฉันเคยเข้าโรงพยาบาลบ่อยแค่ไหน แถมอาชายคนสุดท้ายที่ยังเคยอุ้มฉันวิ่งไปห้องฉุกเฉินด้วย ในความเป็นจริง ฉันไม่รู้ของตัวเองจำได้หรือได้ยินเรื่องเล่าอย่างละเอียดจนความทรงจำเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาทันแน่ แต่พอบรรยายอยู่หลายร้อยครั้งถึงเช้าวันหนึ่งที่ฉันเอาชนะโรคปอดอักเสบได้สำเร็จ ทั้งที่คืนก่อนหน้านั้นหมอบอกว่า “คืนนี้เป็นจุดวิกฤต” แล้วก็กลับมาเดินเตาะแตะได้แน่นอนว่าฉันไม่เคยเห็นภาพตอนนั้น แต่ก็ไม่ต่างจากได้เห็นกับตาตัวเองเลย ลูกสาวตัวน้อยสวมชุดคนไข้ตัวใคร่ง แล้วเดินไปเดินมาในโรงพยาบาลเหมือนจะถามว่ามีเรื่องอะไรกัน เรื่องราวแบบนี้มีรายละเอียดเหมือนเดิมเสมอ แล้วก็มักถูกหยิบมาเล่าชานโดยไม่บอกกันก่อนล่วงหน้า ทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้นฉันจะแสดงออกว่ารำคาญและเบื่ออย่างไม่ปิดบัง

หลังจากกลายเป็นแม่คนแล้ว ฉันถึงได้รู้ว่า
ช่วงเวลาที่มืดครึ้มไม่มีวันเลื่อนหายไปจากสมองและ
จิตใจของคนเป็นพ่อแม่ได้เลย เราจะนึกถึงเรื่องนั้น
เหมือนเป็นเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน จนเอาแต่พูดถึง
ซ้ำ ๆ ด้วยเสียงดังกังวานที่ฟังดูเหมือนกำลังเล่าเรื่อง
การผจญภัยอันกล้าหาญ ซึ่งยังคงมีจิตใจหวาดผวาและ
ความรู้สึกว่า โชคดีเหลือเกินที่เรื่องทั้งหมดนั้นกลายเป็น
อดีตไปแล้วหลงเหลืออยู่

ฉันไม่รู้เลยว่าตัวเองจะได้เดินบนเส้นทางแบบ
เดียวกัน ไม่รู้เลยว่าแค่การใช้ชีวิตแสนธรรมดาที่ต้อง
ใช้ความกล้าอย่างเต็มเปี่ยม

ကလေးအတွက်

အစားအသောက်

วิถีชีวิตของผู้ที่อาศัยประสบการณ์ รสชาติของทะเล

“หอยนางรมสดไม่คาวนะ”

ไม่เกินจริง หากจะบอกว่าประโยคนี้เป็นประโยคที่ฉันไม่ปักใจเชื่อมากที่สุด สำหรับฉันแล้ว ไม่ว่าจะหอยนางรมจะเล็กหรือใหญ่ จะสดหรือไม่สดก็คาวเหมือนกันทั้งนั้น

ตอนนั้นเป็นวันเกิดของเพื่อนคนหนึ่ง พวกเรามารวมตัวกัน ณ ร้านอาหารที่ขึ้นชื่อเรื่องอาหารทะเล สั่งซूपครีมหอยที่มีครีมเข้มข้น ปลาหมึกลวกที่ทั้งอบและเหนียวนุ่ม ปลาดิบสดใหม่ รวมถึงครีอกเก๋ๆ อันกรุบกรอบมานั่งกินด้วยกันพักใหญ่จนเจ้าของร้านแถมอาหารให้จานหนึ่ง ซึ่งเป็นจานสีข้าวใบใหญ่ที่มีหอยนางรมขนาดเท่าฝ่ามือวางเรียงในมุมเท่า ๆ กัน พวกเพื่อน ๆ ต่างพากันโห่ร้องเสียงขรม ในขณะที่หน้าฉันเหมือนจะร้องไห้ แล้วคำพูดที่เข้ามากระทบในหูของฉันอย่างไม่หยุดหย่อนคือคำว่า “หอยนางรมสดไม่คาวนะ”

ถึงจะเคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาแล้วหลายครั้ง แต่จะลองเชื่อดูอีกสักครั้งแล้วกัน ฉันรอดซอสพริก ลงไปตามเพื่อนแล้วก็บีบน้ำเลมอนไม่ยั้ง มีคนบอกว่า ทำอย่างนั้นแล้วจะกลบรสชาติของหอยนางรมได้ ทำย ที่สุด วัตถุนุ่มนึ่งและใหญ่ สดราวกับเพิ่งซ็อนขึ้นมา จากทะเลก็เข้าไปในปาก ฉันขย้อนออกมาเหมือนจะ อาเจียน น้ำตาไหลเล็กน้อย หลังจากนั้นมาฉันก็ไม่เอา ตัวเองไปเสี่ยงกับหอยนางรมสดอีก

อาจจะดูขย้อนแย้ง แต่ฉันชื่นชอบอาหารทะเล มากกว่าเนื้อสัตว์ สำหรับอาหารที่เยี่ยมที่สุดในความคิด ของฉันคือการได้กินข้าวสวยกับปลาอย่างหนึ่งชิ้น ฉีก กิมจิสดวางด้านบนก่อนจะกิน หากวันไหนแม่ทำแกง ที่ใส่กุ้งหรือปู ฉันจะเลิกแขนเสื้อขึ้นมาถึงข้อศอก แล้ว ทุ่มสมาธิทั้งหมดไปกับการแกะเนื้อขาวจืดจะออกมากิน แม้ว่าคนในครอบครัวจะกินจนอิมและลุกออกไปแล้ว ฉันก็ยังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร กินต่อจนเปลือกกองกัน เป็นตั้ง แล้วค่อยลุกขึ้นไปล้างมือที่เค็มและเหี่ยวย่น โชคดีที่ตอนนี้ฉันกินคนเดียวได้แล้ว แม่เคยบอกว่าการ ต้องแกะปูให้ตอนฉันเป็นเด็กเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก อย่างไรก็ตาม ฉันชอบกินจัมปงทะเลมากกว่าจัมปง เนื้อเสื่อร้องให้ ชอบแป้งทอดปลาพอลล็คอกมากกว่า หมูก้อนทอด แม้แต่แฮมเบอร์เกอร์ก็ชอบใส่กุ้งมากกว่า ใสที่ทำจากเนื้อวัว

แต่ประเภทของเนื้อสัตว์ที่กินได้มีหลากหลาย
สวนทางกับรสนิยมของฉัน ไม่ว่าจะเป็นของสดหรือ
ของสุก ของที่นำลงไปต้มในน้ำหรือของแห้งก็ตาม
นอกจากไส้กรอกเลือดและเลือดก้อนแล้ว ฉันก็ยัง
กินเครื่องในอย่างไส้ กระเพาะ หัวใจได้ไม่อันหากมี
ให้กิน ร้านขายไก่ผัดซอสในโซลกับเมืองซุนช็อนมี
จุดที่แตกต่างกันอย่างมาก นั่นคือที่ซุนช็อนสั่งเพิ่ม
เครื่องในไก่ได้ ดังนั้นจึงจะได้ลิ้มรสเครื่องในเหนียวนุ่ม
ซึ่งแทรกอยู่ระหว่างเนื้อไก่ที่ผัดให้เผ็ดและหวาน นั่น
เป็นรสชาติที่พิเศษมาก อาจมีคนถามกลับว่า ถ้าถึง
ขนาดนี้ก็แสดงว่าฉันชอบกินเนื้อมากกว่าไม่ใช่หรือ
แต่หากเลือกได้ ฉันก็จะเลือกอาหารทะเล สิ่งที่เรา
ชอบกับสิ่งที่ทำได้ดียังไม่เหมือนกันได้เลยนี่

กำแพงที่สูงที่สุดสำหรับฉันคือกลิ่นคาว ร่างกาย
ของฉันปฏิเสธอาหารทุกชนิดที่ผู้คนบรรยายว่าเป็น
'รสชาติของทะเล' อย่างรุนแรง การพบกันครั้งแรก
ของฉันกับสับปะรดทะเลเป็นเช่นนั้น ฉันใช้ตะเกียบคีบ
สิ่งที่ดูเหมือนเมล็ดถั่วขนาดใหญ่ขึ้นมาระหว่างกำลัง
กินปลาหมึกฟิซนึ่ง มีคนบอกว่า "ถ้าลองเคี้ยวแล้ว
จะได้รสชาติของทะเล" ฉันเลยลองเคี้ยวดูด้วยความ
สงสัย รสชาติของทะเลแผ่ซ่านไปทั่วช่องปากจริงๆ
จนฉันเกือบจะอาเจียนเอาปลาหมึกฟิซที่กินวันนั้น
ออกมาจนหมดไส้หมดพุง มีคนบอกว่าถ้ารินโซจูใส่
เปลือกของสับปะรดทะเลที่กินเนื้อข้างในหมดแล้วดื่ม

จะได้รสชาติของทะเลด้วย ฉันเลยลองกระดกขึ้นดื่ม แล้วก็เกือบจะได้หักทากอาหารที่ลงไปอยู่ในกระเพาะอีกครั้ง โคนะวาทะ เครื่องในของปลิงทะเลหมักที่ร้านอิซากายะเจ้าประจำเอามาเสิร์ฟให้เป็นพิเศษ ก็ลงไปอยู่ในท้องของสามีจนหมด ตอนสังขุชิเป็นเซต ฉันก็ต้องขอให้ทางร้านเปลี่ยนปลาหลังสีน้ำเงินอย่าง ปลาซาบะหรือแม็กเคอเรลเป็นวัตถุดิบอื่นแทน

ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังลองอีกครั้งแล้วครึ่งเล่า ด้วยความคาดหวังว่าอันที่กินครั้งนี้อาจจะเหมาะกับฉัน เพราะช่วงที่ผ่านมารสชาติอาหารที่ถูกปากฉันอาจเปลี่ยนไปแล้วก็ได้ ฉันเก็บเอาความเคลือบแคลงลงไป แล้วอ้าปาก ความรู้สึกเหมือนถูกทรมานและอาการคลื่นไส้ยังคงทำให้ฉันตัวสั่นไม่เปลี่ยนแปลง ฉันอยากลิ้มลองอาหารรสเลิศเหมือนกัน อยากเคี้ยวหอยนางรม ตัวเบิ้ม ๆ เหมือนผู้ใหญ่และเพลิดเพลินไปกับรสชาติของทะเล อยากสัมผัสกลิ่นของทะเลที่ทุกคนพากันสรรเสริญ อยากเข้าไปในโลกของอาหารทะเลที่ระดับความยากสูงจนเข้าไปไม่ได้! แต่สัญชาตญาณหรือลักษณะทางร่างกายก็ไม่ใช่ว่าจะเอาชนะได้ง่าย ๆ ด้วยการฝึกฝน โดยเฉพาะลักษณะเฉพาะตัวอย่างรสชาติอาหารที่ชื่นชอบก็ไม่จำเป็นต้องฝึกอย่างรุนแรงเพื่อปรับ เมื่อตัดสินใจได้เช่นนี้ ฉันก็ไม่ทรมานร่างกายตัวเองอีก หากกินเนื้อปูยักษ์หรือหอยเชลล์รสหวาน

ฉันจะมีความสุขเหมือนเด็ก ได้กินของที่อร่อยถูกปาก ก็พอแล้วนี่ ทำไมจะต้องกินอะไรยากๆ ด้วย

ยังคงมีหลายคนแนะนำให้ฉันกินอาหารทะเล ที่กินยากด้วยอารมณ์เหมือนแนะนำให้ชาวต่างชาติที่ มาเกาหลีเป็นครั้งแรกลองกินปลาหมึกเป็นๆ แต่เพราะ ฉันเคยกลืนและคายอาหารเหล่านั้นมานับครั้งไม่ถ้วน จึงพูดกลับไปได้อย่างมั่นใจ

“ฉันกินไม่ได้ เคยลองกินแล้วละ”

ฉันเป็นคนที่ จะลองทำดูก่อน เป็นคนที่อาศัย ประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ต้องหย่อนเท้า ลงไปก่อนถึงจะตระหนักรู้อย่างแท้จริง ต่อให้คนที่ เคยเดินนำทางไปก่อนวกกลับมากระซิบบอก ฉันก็จะ ไม่เชื่อจนกว่าจะล้มด้วยตัวเองก่อน ต่อให้ฉันก้าว ออกไป แต่ไม่ได้สัมผัสความน่าหลงใหล แถมยัง เอาชนะกลิ่นคาวไม่ได้ ถึงอย่างนั้นฉันก็ได้ลองทำ เติมที่แล้ว จึงเดินต่อไปได้โดยไม่หันกลับไปมอง ข้างหลัง หากกำจัดความฝืดใจที่สั่งสมทับกันระหว่าง ที่ใช้ชีวิต ชีวิตก็จะมีรสชาติกลมกล่อมและชัดเจน มากยิ่งขึ้น

ทุกเรื่องบนโลกนี้ล้วนมีเวลาที่เหมาะสม ในเมื่อ
เกิดมาแล้ว ฉันก็อยากลองทำทุกอย่าง ในเมื่อเกิด
เป็นผู้หญิงก็ลองเป็นแม่คนดูแล้วกัน ต่อให้จะมีรสชาติ
เหมือนทะเลก็ไม่เป็นไร

แล้วฉันก็ตั้งท้องด้วยจิตใจเช่นนั้นเอง 'ไม่สิ ฉัน
ตัดสินใจลองตั้งท้องต่างหาก

ทดลองอ่าน

ผู้ควบคุมชีวิต ซิปไ้กรอกเลือด

ฉันกับสามีแต่งงานกันหลังจากคบหากันได้เจ็ดปี พอผ่านชีวิตของคู่รักข่าวใหม่ปลามันในปีแรกไป ในที่สุดพวกเราก็ตัดสินใจว่าจะมีลูก สาเหตุส่วนหนึ่งที่วางแผนมีลูกเข้าไปเล็กน้อยก็เพราะความโลภที่อยากสนุกไปกับชีวิตของคู่รักที่ไม่มีลูก แต่หลักๆ แล้วเป็นเพราะทั้งสามีและฉันต่างไม่สนใจสิ่งมีชีวิตเล็กๆ นั้นเท่าไร ปกติฉันไม่ได้เป็นคนที่มีมองอะไรอย่างตรงไปตรงมามากนัก แต่ก็คิดว่าเด็กที่ดูน่ารัก 'ในสายตาทุกคน' เท่านั้นที่น่ารัก เด็กที่ดูน่าเอ็นดู 'ในสายตาทุกคน' เท่านั้นที่น่าเอ็นดู ใบหน้าของคนที่ยังเด็กจากใจจริงมักมีออราฟุ้งออกมาเหมือนดวงอาทิตย์ แม้ปิดบังใบหน้าที่ยิ้มต่อไปยังความบริสุทธิ์เอาไว้ อย่างมิดชิด แต่หากเห็นเด็กเมื่อไร ตา จมูก ปากของพวกเขาก็จะขยายออกอย่างเต็มที่ แต่สำหรับฉัน ปกติแล้วฉันจะฉีกยิ้มออกมาเป็นรอยยิ้มใกล้เคียงกับพนักงานที่ทำงานบริการ

สาเหตุที่ตัดสินใจมีลูกก็เพราะเรื่องนาฬิกาของ
ร่างกายล้าวน ๆ ต่อให้ตั้งท้องคืนนี้เลยก็จะได้สัมผัส
ประสบการณ์คลอดก่อนกำหนดตอนอายุสามสิบกลาง ๆ
อยู่ดี พวกเราเอาแต่เล่นตัวกับกฎธรรมชาติด้วยความ
คิดว่า 'คงต้องคลอดลูกสักวันแหละ' แต่เราไม่ควรทำ
แบบนั้นหรือเปล่านะ เหมือนว่าค่าคืนที่เราเคยวางแผน
เรื่องลูกอย่างเอื่อยเอื่อยจะผ่านพ้นไปอย่างไร้ประโยชน์

เวลาผ่านไปหนึ่งปีเต็ม ๆ สเปิร์มมากมาย
เหล่านั้นหายไปไหนหมด พวกเราอาจมีปัญหาหรือไม่มี
เราจะใช้เวลาแห่งความรักด้วยจิตใจว่าเดี๋ยวสักวันหนึ่ง
คงได้เผชิญหน้ากับโชคชะตาเองก็ได้ แต่ฉันชอบความ
แน่นอนมากกว่า หากมีตัวเลือก ฉันก็อยากเลือก
ยอมแพ้มากกว่าอยู่อย่างมีความหวัง จะมัวแต่มองดู
ไฟเหลืองที่กะพริบไม่หยุดตอนอายุสามสิบกลาง ๆ
พลางปล่อยเวลาไปอย่างเปล่าประโยชน์ เพราะมัวแต่
ครุ่นคิดว่าจะเลี้ยงซ้ายหรือเลี้ยงขวาดี ขณะที่ชีวิต
กำลังวิ่งไปอย่างรวดเร็วไม่ได้ หากต้องเปิดประตูบาน
อื่น ฉันก็จะเปิดกว้างอย่างเต็มที่ พ่อ แม่ รวมถึงอา
คนที่หนึ่ง สอง สาม สีต่างพากันเคาะปากและเรียก
ฉันว่าเป็นคนหัวดีสุดขีดมาตั้งแต่เด็ก เพราะคนที่
เป็นเจ้าของชีวิตฉันคือตัวฉันเองมาโดยตลอด

หลังจากเล่นชกเยือกกับโชคชะตามาสี่ฤดู สุดท้าย
พวกเราก็ไปเคาะประตูของวิทยาศาสตร์การแพทย์

แผนปัจจุบัน สามีตามพยาบาลไปยังห้องโสตที่ให้
ความรู้สึกแปลก ๆ ส่วนฉันนอนอยู่บนขาหยังของ
แผนกสูตินรีเวชที่ดูแล้วไม่น่าจะทำให้ชินได้ในชีวิตนี้
และรับการตรวจสองสามอย่าง โดยสรุปแล้ว สาเหตุ
อยู่ที่ฉันเอง หมอพบถุงน้ำในรังไข่หลายใบ นอกจากนี้
ยังพูดอีกว่า ปกติแล้ว หากมีเพศสัมพันธ์ตามปกติ
เกินหนึ่งปีแล้วยังไม่ท้องแสดงว่าเป็นผู้มีบุตรยาก มี
บุตรยากอย่างนั้นหรือ พวกเรากลายเป็นคู่รักที่มี
บุตรยาก!

ตอนเดินออกมาจากโรงพยาบาลเป็นเวลา
ประมาณเที่ยง ฉันจำไม่ได้แล้วว่าเป็นฤดูไหน วันอะไร
แต่จำได้ชัดเจนว่าเป็นวันที่แสงแดดสดใสและสว่างจ้า
มาก อากาศช่างเห็นแก่ตัวจริงๆ เดียวก็สดใส เดียวก็
มืดครึ้ม ไม่สนใจอารมณ์หรือสถานการณ์ของพวกเรา
เลย แต่อันที่จริงอารมณ์ของพวกเราก็เปลี่ยนไปเรื่อย
เหมือนกัน หากอากาศสดใส เราก็เศร้าเพราะมัน
สดใส หากมืดครึ้ม เราก็เศร้าเพราะมันมืดครึ้ม แต่
ไม่ได้หมายความว่าฉันเศร้าหรอกนะ ตอนนั้นพวกเรา
หิวต่างหาก

ฉันชอบกินซूपไส้กรอกเลือดมากๆ ชอบซूप
ไส้กรอกเลือดที่ต้มให้มีรสชาติเผ็ดและชอบแบบที่
น้ำซूपเป็นสีขาวเพราะไม่ใช่เครื่องปรุงรสด้วย แน่แน่นอน
ว่าซूपไส้กรอกเลือดแบบพิเศษที่ใส่กระเพาะหมูจน

เต็มถ้วยก็ด้วย หรือชุปกินแก้อาการเมาค้างที่ดื่มใส่หม้อขนาดใหญ่ก็เช่นกัน น้ำชุบที่ใส่ผงงาจนเต็ม นำข้าวลงไปผสมครึ่งถ้วย โปะหัวไชเท้าดองเปรี้ยว ๆ ไว้ข้างบนแล้วตักเข้าปาก...อร่อยเหาะ ยังต้องพูดอะไรมากกว่านี้อีกละ

สุดท้ายแล้วฉันก็เลือกกินชุบไส้กรอกเลือด เพราะอยากปลอบใจตัวเอง หากวันไหนร่างกายรู้สึกว่างเปล่าเล็กน้อย มีงานที่ต้องออกแรง หรือวันที่อยากดื่มน้ำชุบอุ่น ๆ ให้รู้สึกร้อน ฉันจะร้องหาชุบไส้กรอกเลือดโดยอัตโนมัติ ชุบเนื้อวัรสกลมกล่อมที่ใสเนื้อจวบจวน ๆ ไม่ก็ชิ้นยังเบาไปเล็กน้อย ส่วนชุบกระดุกแก้เมาค้างที่ใส่น้ำชุบผสมเครื่องเทศเข้มข้น และไส้ผักใบที่อยู่ด้านนอกสุดก็หนักไปหน่อย ชุบไส้กรอกเลือดที่มีความหนัก ความเลี่ยนอย่างพอประมาณ และตักเนื้อส่วนต่างๆ ขึ้นมากินได้จึงเป็นอาหารที่เหมาะสม

พวกเราสั่งชุบไส้กรอกเลือดแบบธรรมดาตามคนละถ้วย ไม่ว่าจะกินร้านไหน ชุบไส้กรอกเลือดก็มีรสชาติคล้าย ๆ กัน ซึ่งเป็นรสชาติที่คุ้นเคย ตั้งแต่ตอนฤดูหนาว ม.สามที่มีประจำเดือนครั้งแรกไปจนถึงตอนเลือกเวลาตรวจร่างกายที่แผนกสูตินรีเวชกับสามี ฉันก็พอจะคาดเดาได้อย่างเลือนรางว่าหากมีเป้าหมายเป็นการตั้งครรภ์ขึ้นมา เส้นทางการเป็นดังภูเขามากกว่าที่ราบ หลังจากใช้เวลาเนิ่นนาน

จนได้รู้ผลที่คาดเอาไว้แล้วก็ไม่ได้ช็อกมากนัก ฉันหัวเราะคิกคักกับสามีว่าหากท้องได้ง่ายขนาดนั้นระหว่างที่เราคบหากันเป็นแฟนมาอย่างยาวนานก็น่าจะมีพลาดสักครั้งหนึ่ง แม้อันที่จริงจะไม่ตกลงเลยก็ตาม

การได้รู้สาเหตุไม่ได้หมายถึงจุดจบ แต่หมายถึงจุดเริ่มต้น หมอช่วยตรวจสุขภาพเวลาไข่ตกให้ฉันอย่างเป็นระบบ แล้วก็แนะนำให้กินยาและฉีดยากระตุ้น ฉันไม่ได้ยอมแพ้โดยสิ้นเชิงหรือมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยม แต่จะต่อสู้กับโชคชะตาต่อไปอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น แม้ไม่ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่ต้องการ ทำงานในบริษัทที่ใฝ่ฝัน และเข้าเป็นพนักงานประจำอย่างที่ต้องการ แต่ฉันก็ได้ไปเรียนต่อต่างประเทศอย่างที่หวัง ถึงจะไม่มี ความมั่งคั่งและชื่อเสียงเกียรติยศแบบที่อยากมี แต่ก็ได้แต่งงานกับคนที่รัก ว่างั้นน้ออายุของฉันก็ดำเนินไปถึงสามสิบกว่าๆ แล้วชีวิตก็พยายามจะแย่งอำนาจการควบคุมไปจากฉันอย่างจริงจัง

ສອບຖອນ

เวลาว่างทุกอย่างอยู่แล้ว ปลาหมึกคึด

เมื่อผ่านพ้นช่วงประจำเดือน ฉันจะไปแผนก สูตินรีเวชเพื่อฉีดยาที่กั้น แล้ววกลื่นยาเม็ดเล็กๆ ในเวลาที่กำหนดเอาไว้ติดต่อกันเป็นเวลาห้าวัน ใช้ชีวิตไปกับการทำการบ้านตามหน้าที่แต่ก็แสนโรแมนติคตามวันที่หมอสั่งติดต่อกันสี่ห้าเดือน ในตอนที่เซลล์ไข่ของฉันตั้งตัวว่าจะทำตามแบบที่มันเคยทำมาตลอด วงโคจรในชีวิตของฉันก็เตรียมพร้อมจะเปลี่ยนไปแล้ว ทว่าจู่ๆ ก็มีประกาศรับสมัครอาจารย์ของมหาวิทยาลัยที่ฉันจบมา

เหตุผลแรกที่ฉันอยากจะเดินบนเส้นทางสายอาจารย์ ส่วนใหญ่แล้วมาจากความปลาบปลื้มใจเมื่อได้ทำงานเป็นครูผู้สอน เวลาที่มีอะไรเข้ามาในใจฉันเป็นพวกชอบตีความให้เกินจริงไว้ก่อน ประสบการณ์ในการทำงานสอนก็เป็นเช่นนั้น งานอบรมเลี้ยงดูใครบางคนเหมาะกับความถนัดของฉัน และฉันสนุกไปกับมัน อีกทั้งที่โรงเรียนไม่เคยมีนักการศึกษาที่เป็นผู้หญิงมาก่อน แถมหลักสูตรยังเก่าคร่ำครึมากอีก

คุณเคยรู้สึกเหมือนได้พบกับโองการที่ทำให้เราเกิดมาบนโลกใบนี้ไหม พอถึงเวลานั้น ใครจะห้ามก็ไม่ฟังแล้ว เหตุผลที่สองเป็นเพราะความมั่นคงที่รับประกันว่าจะมีงานทำไปจนถึงตอนเกษียณ สำหรับฉันที่กำลังก่อปราสาททรายพลางคอยเมียงมองดูตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ มันเป็นคลื่นของเสน่ห์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้

แต่มหาวิทยาลัยที่ฉันเรียนจบมาเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่ตั้งอยู่ในไซล และขึ้นชื่อว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่มีขั้นตอนจุกจิกมากในการจ้างคน ในเอกสารระบุว่าจะต้องส่งผลงาน (ทางการเงิน) ที่จะสะสมในอีกสามปีข้างหน้าหากได้รับการว่าจ้าง เป็นการบอกกล่าว ๆ ว่า หากทำไม่ได้ตามที่เขียนและสูญเสียหน้าที่การงานไปก็เหมาะสมแล้ว ดังนั้น ยิ่งเขียนจำนวนเงินสูงเท่าไรก็ยิ่งเป็นผลดี แต่ก็เป็นการขุดหลุมฝังตัวเองให้ลึกยิ่งขึ้น ช่างโง่เขลาที่ฉันตัดสินใจว่างานนี้เป็นเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่จะตัดสินใจชีวิตของฉัน ความกดดันจึงยิ่งใหญ่ตามไปด้วย พอเปิดโน้ตบุ๊กแล้วนั่งอยู่อย่างนั้น ฉันก็จะเครียดจนลำไส้ที่อ่อนไหวส่งสัญญาณโครกคราก โชคดีที่เอกสารที่เตรียมไปด้วยอาการเช่นนั้นผ่านการคัดเลือก ฉันจึงได้รับโอกาสให้นั่งลงตรงหน้าคณาจารย์ที่นั่งเรียงกันตรงโต๊ะในห้องของอธิการบดีแล้วนำเสนอตัวเอง ทว่าคุณภาพและปริมาณของคำถาม รวมถึงคำตอบของฉันต่อคำถามเหล่านั้นช่างต่ำต้อยมากเสียจนฉัน

สังหรณ์ใจได้ว่า อา คงต้องบอกลากันตลอดกาล
แล้วสินะ

หลังจากปิดประตูห้องอธิการบดีที่อยู่ด้านหลัง
แล้วเดินออกมา พนักงานที่รับผิดชอบเรื่องการ
สัมภาษณ์ก็บอกว่า “ถ้าได้วันสัมภาษณ์รอบต่อไป
แล้ว จะติดต่อไปหา” ก่อนบอกลา พอถามว่ามีการ
สัมภาษณ์ทั้งหมดกี่รอบ อีกฝ่ายก็ตอบว่าไม่ได้กำหนด
ตายตัว แต่เคยจัดสัมภาษณ์เยอะที่สุดหกรอบ แต่
ถึงอย่างไรก็คงไม่เกี่ยวกับฉันแล้ว ฉันเข้าไปเปลี่ยน
เสื้อเบลาส์เป็นเสื้อยัดในห้องน้ำ เปลี่ยนจากรองเท้า
ส้นสูงเป็นรองเท้าแตะ ระหว่างนั้นก็ตัดสินใจว่าจะ
ยอมแพ้ ถึงแม้ดูเหมือนจะมีงานบางอย่างที่ฉันทำได้
ด้านในกำแพงของความหึงหะงนั้น แต่หากต้อง
ยอมปล่อยมือจากหลาย ๆ สิ่งที่ชอบเพื่อเป็นพนักงาน
มหาวิทยาลัย ฉันคงจะรู้สึกว่าคุณไร่มาก ๆ
ไม่น่าเชื่อว่าเพิ่งจะรู้ความจริงหลังจากถลำลึกมาถึง
จุดนี้ แต่ยิ่งเราเป็นคนใสซื่อ ความฝันจะยังมีสีสัน
หลากหลาย ฉันตัดสินใจแล้วว่าจะมีความสุข ต่อให้
ไม่มั่นคงก็ตาม จากนั้นจึงลารองเท้าแตะออกไปกิน
จัมปรัสเผ็ดจนอารมณ์ดีขึ้น แล้วขึ้นรถเมล์กลับบ้าน
ด้วยจิตใจสงบ

ความโล่งใจหลังจากยอมแพ้ต่อแผนการอัน
ยิ่งใหญ่ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยคิดว่าสำคัญมากในชีวิตเป็น

อย่างนี้เอง ถ้ายอมแพ้เรื่องลูกจะอารมณ์เหมือนกัน
ใหม่นะ สามีกับฉันจะยอมแพ้เรื่องลูกได้อย่างใสสะอาด
ขนาดนั้นหรือเปล่า การรอให้ตั้งท้องต่อไปอย่างไร
จุดหมายแตกต่างจากการคาดหวังผลลัพธ์เรื่องอื่น
โดยสิ้นเชิง ถ้าเป็นเรื่องงาน ต่อให้ไม่ราบรื่นนักก็ยัง
พอจัดการได้ ตั้งใจทำงานให้มากขึ้น หรือหาหนทางอื่น
ก็ได้ แต่การตั้งครรภ์เป็นเหมือนหลุมดำที่ไม่รู้ว่าจะเกิด
เมื่อไร อย่างไร ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าในหลุมที่อยู่
ตรงหน้ามีอะไรอยู่บ้าง หากเดินเข้าไปแล้วก็เหมือนว่า
จะกลับออกมาไม่ได้ นอกจากนี้ การให้คนที่ใจเร็ว
ทั้งที่ควบคุมจิตใจไม่ได้อย่างฉันฝากอนาคตไว้กับโอกาส
ที่มีเพียงครึ่งสองครึ่งต่อเดือน ก็คงเป็นเรื่องที่เหนื่อยใจ
มาก

ถึงไม่มีลูก พวกเราก็มีความสุขมากพออยู่แล้ว
หากไม่มีลูกหรือมีลูกไม่ได้ ชีวิตนี้คงไม่ได้สัมผัส
ประสบการณ์การเป็นพ่อแม่คน กระนั้นก็ยังมียีก
หลายสิ่งที่ทำให้มีความสุขได้ พวกเราตัดสินใจจะ
ชะลอความเร็วลงหน่อย แม้ยังไม่มีความมุ่งมั่นที่จะ
ยอมแพ้อย่างสมบูรณ์ แต่ก็ตัดสินใจแล้วว่า จะปล่อย
ไปตามธรรมชาติ พอดคิดอย่างนั้นแล้ว เหมือนชีวิต
จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้งและมีพลังชีวิตพุ่งขึ้นอย่าง
เต็มเปี่ยม ฉันเลิกไปแผนกสูตินรีเวช ไม่ว่าจะความฝัน
ของฉันจะเป็นอย่างไร ภาคการศึกษาใหม่ของ
ปริญญาเอกก็เริ่มต้นขึ้นแล้ว ฉันยังโชคดีที่ได้งานทำ

ในบริษัทสตาร์ทอัพเล็กๆ ด้วย จึงไปทำงานวันธรรมดา สามวัน ไปเรียนสองวัน ส่วนวันหยุดสุดสัปดาห์ทำ รายงานส่ง

แล้ววันหนึ่งเจ้าเด็กน้อยก็มา ฉันครั่นเนื้อครั่นตัว และตัวรุ่ม ๆ เหมือนจะเป็นหวัดอยู่หลายวัน ตอนนั้น เป็นเดือนสิงหาคม ซึ่งเป็นช่วงที่เครื่องปรับอากาศ กำลังต่อสู้สุดกำลังกับความร้อน เลยคิดว่าตัวเอง คงไม่สบายเพราะอยู่ห้องแอร์ ประกอบกับมีนัดตรวจ สุขภาพพอดี ฉันเลยหยิบเครื่องตรวจครรภ์ออกมา ซึ่งมันขึ้นสองขีดจาง ๆ และเป็นการตั้งครรภ์ตาม ธรรมชาติ

พอปล่อยให้วาง ทุกอย่างก็ถาโถมเข้ามาหา พร้อม ๆ กัน ต้องใช้ชีวิตอย่างนี้ถึงจะได้รับสิ่งที่ปรารถนาหรือ มีหน้าข้าฉันยังได้อาการแพ้ท้องพุ่ง มาด้วยอีก

ถ้าให้สรุปอาการแพ้ท้องที่ฉันประสบสั้น ๆ คง เหมือนกับไม่ได้ดื่มเหล้า แต่มีอาการเมาค้างก็ไม่หาย อย่างไม่เป็นธรรมชาติเสียเลย น้ำหนักฉันลดลงไป สามกิโลกรัมภายในหนึ่งเดือน แม้จะไม่มีเหตุการณ์ ที่ร้อง “อุ๊บ” แล้วรีบวิ่งไปห้องน้ำเหมือนในละคร แต่ นอกจากจะทนกลิ่นอาหารไม่ไหวแล้ว ฉันยังไม่มีสิ่งที่อยากกินเลยแม้แต่อย่างเดียว แต่ในห้องมีเด็กน้อย กำลังเติบโต และฉันเองก็ต้องมีชีวิต ดังนั้นฉันจึง

หยิบของที่พอกินได้เข้าปากอย่างยากเย็น ส่วนใหญ่เป็นอาหารที่เครื่องปรุงรสแรงจนกลบกลิ่นของวัตถุดิบหลัก ซึ่งเมนูเด่นหนึ่งในนั้นคือปลาหมึกผัด

สำหรับคนที่ชอบอาหารทะเลที่กินง่ายและมีรสชาติเผ็ดอมหวาน ไม่มีอะไรจะเหมาะไปกว่าปลาหมึกผัดแล้ว หากในเมนูของฟู้ดคอร์ทมีข้าวยำหม้อหิ้นและข้าวยำปลาหมึกหม้อหิ้นอยู่ข้างกัน ฉันจะเลือกกินเมนูปลาหมึกประมาณเจ็ดในสิบครึ่ง หลังจากแม่สามีรู้ว่าฉันแพ้ท้องก็ส่งปลาหมึกผัดมาให้กินเป็นประจำ เมื่ออาหารมาถึง ฉันจะแบ่งเป็นส่วนเล็กๆ แซ่แข็งไว้ในตู้เย็น เวลาไม่มีอะไรที่อยากกินและไม่มีอย่างอื่นที่กินได้ ก็จะเอาออกมาอุ่นในกระทะร้อนอย่างรวดเร็วแล้วคลุกกินกับข้าว รสชาติไม่ได้จัดจ้านจนเกินไปและเผ็ดกำลังพอดี หนวดปลาหมึกก็เหนียวนุ่มและอวบ บางครั้งฉันไปร้านขายปลาหมึกผัดแถวบ้านคนเดียว แล้วสั่งข้าวหน้าปลาหมึกผัดมากิน ฉันตักข้าวขาวๆ และปลาหมึกผัดที่มาพร้อมรสชาติของไฟขึ้นมา จากนั้นก็ตักถั่วงอกสีเขียวลงไปคลุกแล้วเอาเข้าปากหนึ่งคำ ตักซूपแดงกวนเย็นที่มีน้ำแข็งลอยอยู่เข้าปากอีกหนึ่งคำ ตามด้วยไข่มุนี่กำลังร้อนและนุ่มฟู

ถ้าจะมีคำพูดที่ช่วยปลอบประโลมความยากลำบากทางกายซึ่งอธิบายเป็นคำพูดได้ยากและ

ไม่ค่อยมีใครเข้าใจ ก็คงเป็นคำว่า “ยิ่งแพ้ท้องหนัก เด็กจะยิ่งแข็งแรง” ถึงไม่ได้ฟังดูน่าเชื่อถือมากนัก แต่อย่างน้อยการมีอาการแพ้ท้องก็ทำให้ฉันเชื่อมโยงกับความจริงว่าตัวเองยังคงท้องอยู่ได้ง่าย เนื่องจากในช่วงแรก ๆ ของการตั้งครรภ์ ทารกยังไม่มีการเคลื่อนไหว ดังนั้นผู้หญิงที่ตั้งท้องหลายคนเลยใช้มันเป็นประโยชน์ปลอมใจว่าลูกของตนกำลังเติบโตและยังอยู่ดี แม้ว่าตนเองจะต้องนอนบิดไปมาเพราะความเจ็บปวดก็ตาม

หากนอนกับผู้ชายก็จะตั้งท้อง หากตั้งท้องท้องก็จะบวม พอเจ็บท้องก็จะรีบขึ้นรถไปโรงพยาบาล ร้องครางเสียงประหลาดออกมาว่า “อ๊อ อ๊อ” แล้วคลอດลูก ก่อนจะได้ประสพกับตัวเอง ฉันนึกถึงฉากเหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย แต่สิ่งที่ยากพอ ๆ กับการตั้งท้องคือการรักษาสุขภาพการตั้งครรภ์ จุดเริ่มต้นของการตั้งครรภ์มาพร้อมกับความเป็นไปได้ว่าอาจแห้งต้องผ่าฟันอันตรายมากมายกว่าจะไปถึงตอนคลอด การคลอดเด็กที่แข็งแรงออกมาอย่างปลอดภัยก็เป็นดังปาฏิหาริย์ แต่ก็ไม่รู้เลย โลกนี้มีเรื่องที่ไม่ได้ถูกนำมาเล่าขานอยู่มากกว่าเรื่องราวที่ผู้คนรับรู้กัน

หากมีเจ้าสิ่งทีเรียกว่าไซคอะตาอู๋ ฉันว่ามันก็ช่างไม่เอาไหนจริง ๆ นอกจากจะแรงเยอะแล้วยังทำตัวซบซ้อน เรื่องที่ทำให้กันได้ง่าย ๆ ก็เอาแต่

เล่นตัวอยู่นั้น แต่ถึงอย่างนั้น ถ้าไม่ได้ลองประสบ
กับตัว หัวใจดวงน้อยใหญ่ของพวกเราก็คงไม่มีทางรู้
มีเพียงเวลาที่รู้ทั้งหมดอยู่แล้ว มันเพียงแค่รอคอย
ให้ถึงเวลาที่เหมาะสม แล้วสุดท้ายก็จะเอ่ยปากบอก
พวกเรา

ทดลองอ่าน

“

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ความคิดของฉันทันทีก็จะล่องหน้าไปถึงสิบปีข้างหน้าได้
ในชั่วพริบตาและเปลื้องพลังงานโดยเปล่าประโยชน์

หากความกังวลจะมีประโยชน์
ก็คงเป็นการที่ทำให้เราได้เตรียมตัวกับสถานการณ์
ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในหนึ่งต่อหนึ่ง همین

”

ကလေးအောင်